

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 5ης Μαρτίου 2015*

«Αίτηση αναιρέσεως — Περιοριστικά μέτρα ληφθέντα κατά της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν με σκοπό να εμποδισθεί η διάδοση των πυρηνικών όπλων — Δέσμευση κεφαλαίων — Περιορισμός των μεταφορών κεφαλαίων — Βοήθεια προς καταχωρισμένες οντότητες για να αποφύγουν περιοριστικά μέτρα ή για να τα παραβούν»

Στην υπόθεση C-585/13 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 19 Νοεμβρίου 2013,

Europäisch-Iranische Handelsbank AG, με έδρα το Αμβούργο (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους S. Jeffrey, S. Ashley και A. Irvine, solicitors, H. Hohmann, Rechtsanwalt, D. Wyatt, QC, καθώς και από τον R. Blakeley, barrister,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, εκπροσωπούμενο από τους F. Naert και M. Bishop,

καθού πρωτοδίκως,

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας**, εκπροσωπούμενο από τη V. Kaye, επικουρούμενη από τον R. Palmer, barrister,

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**,

παρεμβαίνοντες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους T. von Danwitz, πρόεδρο τμήματος, C. Vajda, A. Rosas (εισηγητή), E. Juhász και D. Šváby, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Mengozzi

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 12ης Νοεμβρίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την αίτησή της αναίρεσως, η Europäisch-Iranische Handelsbank AG (στο εξής: ΕΙΗ) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Europäisch-Iranische Handelsbank κατά Συμβουλίου (T-434/11, EU:T:2013:405, στο εξής: ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα αιτήματά της για ακύρωση:
 - της αποφάσεως 2011/783/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413/ΚΕΠΠΑ για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 319, σ. 71),
 - του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1245/2011 του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 319, σ. 11), και
 - του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 (ΕΕ L 88, σ. 1),

καθόσον οι πράξεις αυτές την αφορούν.

Το νομικό πλαίσιο και το ιστορικό της διαφοράς

- 2 Το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών (στο εξής: Συμβούλιο Ασφαλείας), θορυβημένο από τις πολυάριθμες εκθέσεις του Γενικού Διευθυντή του Διεθνούς Οργανισμού Ατομικής Ενέργειας (ΔΟΑΕ) και τις αποφάσεις του Συμβουλίου των Διοικητών του ΔΟΑΕ, σχετικά με το πυρηνικό πρόγραμμα της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν, εξέδωσε, στις 23 Δεκεμβρίου 2006, την απόφαση 1737 (2006), της οποίας το σημείο 12, σε συνδυασμό με το παράρτημα αυτής, απαριθμεί μια σειρά προσώπων και οντοτήτων που εμπλέκονται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων και των οποίων τα κεφάλαια καθώς και οι οικονομικοί πόροι έπρεπε να δεσμευθούν.
- 3 Προκειμένου να τεθεί σε εφαρμογή η απόφαση 1737 (2006) εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε, στις 27 Φεβρουαρίου 2007, την κοινή θέση 2007/140/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 61, σ. 49).
- 4 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, της κοινής θέσεως 2007/140 προέβλεπε τη δέσμευση όλων των κεφαλαίων και όλων των οικονομικών πόρων ορισμένων κατηγοριών προσώπων και οντοτήτων που απαριθμούνταν στα στοιχεία α' και β' της διατάξεως αυτής. Συγκεκριμένα, το στοιχείο α' του εν λόγω άρθρου 5, παράγραφος 1, αφορούσε τα πρόσωπα και τις οντότητες που προσδιορίζονταν στο παράρτημα της αποφάσεως 1737 (2006) καθώς και τα λοιπά πρόσωπα και τις λοιπές οντότητες που προσδιορίζονταν από το Συμβούλιο Ασφαλείας ή την επιτροπή του Συμβουλίου Ασφαλείας η οποία συστάθηκε σύμφωνα με το άρθρο 18 της αποφάσεως 1737 (2006). Ο κατάλογος αυτών των προσώπων και οντοτήτων περιλαμβανόταν στο παράρτημα Ι της κοινής θέσεως 2007/140. Το στοιχείο β' του εν λόγω άρθρου 5, παράγραφος 1, αφορούσε τα μη αναφερόμενα στο εν λόγω παράρτημα Ι πρόσωπα και οντότητες που, μεταξύ άλλων, ασχολούνται ή έχουν άμεση σχέση με ή

υποστηρίζουν τις δυνάμενες να συντελέσουν στην εξάπλωση των πυρηνικών όπλων πυρηνικές δραστηριότητες της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν. Ο κατάλογος αυτών των προσώπων και οντοτήτων περιλαμβάνονταν στο παράρτημα II της εν λόγω κοινής θέσεως.

- 5 Στο μέτρο που αφορούσε τις αρμοδιότητες της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, η απόφαση 1737 (2006) τέθηκε σε εφαρμογή με τον κανονισμό (ΕΚ) 423/2007, της 19ης Απριλίου 2007, σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 103, σ. 1), ο οποίος εκδόθηκε βάσει των άρθρων 60 ΕΚ και 301 ΕΚ, παρέπεμπε στην κοινή θέση 2007/140 και του οποίου το περιεχόμενο είναι κατ' ουσίαν παρόμοιο με εκείνο της κοινής θέσεως, καθόσον τα ίδια ονόματα οντοτήτων και φυσικών προσώπων περιλαμβάνονται στο παράρτημα IV του κανονισμού αυτού, σχετικά με τα πρόσωπα, τις οντότητες και τους οργανισμούς που προσδιορίστηκαν από το Συμβούλιο Ασφαλείας ή από την επιτροπή κυρώσεων, και στο παράρτημα V του εν λόγω κανονισμού σχετικά με πρόσωπα, οντότητες και οργανισμούς πλην αυτών που περιλαμβάνονται στο εν λόγω παράρτημα IV.
- 6 Το άρθρο 7, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 423/2007 προβλέπει τη δέσμευση των κεφαλαίων. Το άρθρο 7, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού έχει ως εξής:

«Απαγορεύεται η συμμετοχή, εν γνώσει και εκ προθέσεως, σε δραστηριότητες που έχουν ως άμεσο ή έμμεσο στόχο ή αποτέλεσμα την καταστρατήγηση των μέτρων που αναφέρονται στις παραγράφους 1, 2 και 3.»
- 7 Τα άρθρα 8 έως 10 του κανονισμού 423/2007 προβλέπουν διάφορες περιπτώσεις στις οποίες οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών δύνανται να εγκρίνουν την αποδέσμευση ορισμένων δεσμευμένων κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων.
- 8 Το άρθρο 8, στοιχείο α', του κανονισμού αυτού, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 618/2007 του Συμβουλίου, της 5ης Ιουνίου 2007 (ΕΕ L 143, σ. 1), προβλέπει ότι οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών δύνανται να εγκρίνουν την αποδέσμευση ορισμένων δεσμευμένων κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων, εφόσον αυτοί υπόκεινται σε δικαστική, διοικητική ή διαιτητική δέσμευση που επεβλήθη πριν από την ημερομηνία κατά την οποία το πρόσωπο, η οντότητα ή ο οργανισμός ορίστηκε από την επιτροπή κυρώσεων, το Συμβούλιο Ασφαλείας ή το Συμβούλιο, ή υπόκεινται σε δικαστική, διοικητική ή διαιτητική απόφαση που εκδόθηκε πριν από αυτήν την ημερομηνία.
- 9 Το άρθρο 9 του κανονισμού 423/2007 προβλέπει ότι οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών δύνανται να εγκρίνουν την αποδέσμευση ορισμένων δεσμευμένων κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων υπό τον όρον ότι οφείλονται ποσά από καταγεγραμμένο πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό βάσει συμβάσεων, συμφωνιών ή υποχρεώσεων που είχαν συναφθεί ή προέκυψαν για το εν λόγω πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό πριν από την ημερομηνία της καταγραφής του. Η οικεία αρμόδια αρχή πρέπει να αποδείξει τη χρήση των κεφαλαίων και να κοινοποιήσει την πρόθεσή της να χορηγήσει άδεια στην επιτροπή κυρώσεων ή στα άλλα κράτη μέλη και στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, ανάλογα με το αν το πρόσωπο, η οντότητα ή ο οργανισμός έχουν προσδιοριστεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας ή όχι.
- 10 Το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 423/2007 προβλέπει ότι οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών δύνανται να εγκρίνουν την αποδέσμευση ορισμένων δεσμευμένων κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων για την κάλυψη βασικών αναγκών των προσώπων, για την πληρωμή αμοιβών για την παροχή νομικών υπηρεσιών ή εξόδων που αφορούν τη φύλαξη κεφαλαίων. Εφόσον η άδεια αφορά πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό που έχει προσδιοριστεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας, η αρχή πρέπει να κοινοποιήσει την πρόθεσή της να χορηγήσει άδεια στην επιτροπή κυρώσεων. Το άρθρο 10, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού προβλέπει ότι οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών δύνανται να εγκρίνουν την αποδέσμευση ορισμένων δεσμευμένων κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων για την κάλυψη εκτάκτων δαπανών. Οσάκις η άδεια αφορά πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό που έχει προσδιοριστεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας, η αρχή πρέπει να κοινοποιήσει την απόφασή της στην επιτροπή κυρώσεων η οποία πρέπει να την εγκρίνει. Εφόσον η άδεια αφορά πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό που δεν έχει προσδιοριστεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας, η αρμόδια αρχή πρέπει να

κοινοποιήσει προηγουμένως τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι πρέπει να χορηγηθούν ειδικές άδειες στις αρμόδιες αρχές των άλλων κρατών μελών και στην Επιτροπή. Το άρθρο 10, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει ότι το οικείο κράτος μέλος ενημερώνει τα άλλα κράτη μέλη και την Επιτροπή σχετικά με κάθε άδεια που χορηγείται βάσει των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου αυτού.

- 11 Σύμφωνα με το άρθρο 18, στοιχεία δ' και ε', του κανονισμού 423/2007, ο κανονισμός αυτός ισχύει, μεταξύ άλλων, για κάθε νομικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό που έχει συσταθεί ή δημιουργηθεί βάσει του δικαίου κράτους μέλους, ή για κάθε εμπορική πράξη που πραγματοποιείται, εν όλω ή εν μέρει, εντός της Κοινότητας.
- 12 Διαπιστώνοντας ότι η Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν συνέχιζε τις δραστηριότητές της που συνδέονταν με τον εμπλουτισμό ουρανίου και δεν συνεργαζόταν με τη ΔΟΑΕ, το Συμβούλιο Ασφαλείας εξέδωσε την απόφαση 1803 (2008), στις 3 Μαρτίου 2008. Στο σημείο 10 της αποφάσεως αυτής το Συμβούλιο Ασφαλείας:

«Καλεί όλα τα κράτη να επαγρυπνούν όσον αφορά τις δραστηριότητες των χρηματοοικονομικών οργανισμών που βρίσκονται στην επικράτειά τους με όλες τις τράπεζες που είναι εγκατεστημένες στο Ιράν, ειδικότερα την Banque Mellī και την Banque Saderat, καθώς και τα υποκαταστήματα και τις θυγατρικές τους στο εξωτερικό, ώστε οι δραστηριότητες αυτές να μη συμβάλουν στις δραστηριότητες που ενέχουν κίνδυνο διαδόσεως ή στην ανάπτυξη συστημάτων εκτόξευσης πυρηνικών όπλων, όπως ειπώθηκε στην απόφαση 1737 (2006)».

- 13 Προκειμένου να τεθεί σε εφαρμογή η απόφαση αυτή, το Συμβούλιο εξέδωσε, στις 7 Αυγούστου 2008, την κοινή θέση 2008/652/ΚΕΠΠΑ, που τροποποιεί την κοινή θέση 2007/140 (ΕΕ L 213, σ. 58, και διορθωτικό ΕΕ L 285, σ. 22). Το άρθρο 3β, παράγραφος 1, της κοινής θέσεως 2007/140, όπως τροποποιήθηκε με την κοινή θέση 2008/652, προβλέπει ότι τα κράτη μέλη επαγρυπνούν όσον αφορά τις δραστηριότητες των υπαγομένων στη δικαιοδοσία τους χρηματοοικονομικών ιδρυμάτων με όλες τις τράπεζες που είναι εγκατεστημένες στο Ιράν, ειδικότερα την Banque Saderat, τα υποκαταστήματα και τις θυγατρικές των εν λόγω τραπεζών, καθώς και χρηματοοικονομικές οντότητες που ελέγχονται από πρόσωπα και οντότητες εγκατεστημένα στο Ιράν, όταν τα ιδρύματα αυτά έχουν καταγραφεί στα παραρτήματα III ή IV της κοινής αυτής θέσεως, όπως τροποποιήθηκε, προκειμένου να αποφευχθεί η συμβολή αυτών των δραστηριοτήτων σε δραστηριότητες ικανές να συντελέσουν στην εξάπλωση των πυρηνικών όπλων. Το άρθρο 3β, παράγραφος 2, της εν λόγω κοινής θέσεως, όπως τροποποιήθηκε, προβλέπει ότι τα κράτη μέλη πρέπει να ζητούν από τους χρηματοοικονομικούς οργανισμούς, μεταξύ άλλων:

- α) να επαγρυπνούν διαρκώς όσον αφορά τους λογαριασμούς, μεταξύ άλλων μέσω των προγραμμάτων τους για τη δέουσα επιμέλεια ως προς τον πελάτη και δυνάμει των υποχρεώσεων τους σχετικά με τη νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες και τη χρηματοδότηση της τρομοκρατίας·
- β) να απαιτούν να συμπληρώνονται όλα τα πεδία πληροφοριών των εντολών πληρωμής που αφορούν τον εντολέα και το δικαιούχο της συγκεκριμένης συναλλαγής· και, εφόσον δεν έχουν παρασχεθεί οι σχετικές πληροφορίες, να αρνούνται τη συναλλαγή·
- γ) να διατηρούν όλα τα αρχεία των συναλλαγών για χρονικό διάστημα πέντε ετών και να τα διαθέτουν στις εθνικές αρχές βάσει αιτήσεώς τους·
- δ) εάν υποπτεύονται ή έχουν εύλογους λόγους να υποπτεύονται ότι τα κεφάλαια συνδέονται με χρηματοδότηση της εξάπλωσης πυρηνικών όπλων, αναφέρουν αμελλητί τις υπόνοιές τους στη μονάδα χρηματοοικονομικών πληροφοριών [...] ή οποιαδήποτε άλλη αρμόδια αρχή ορισθείσα από το οικείο κράτος μέλος. [...]

- 14 Στις 10 Νοεμβρίου 2008, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 1110/2008, για την τροποποίηση του κανονισμού 423/2007 (ΕΕ L 300, σ. 1). Το άρθρο 3β της κοινής θέσεως 2007/140, όπως τροποποιήθηκε με την κοινή θέση 2008/652, τέθηκε σε εφαρμογή με το άρθρο 11α που προστέθηκε στον κανονισμό 423/2007, ο οποίος εφαρμόζεται, μεταξύ άλλων στις οντότητες, στα νομικά πρόσωπα, και στους οργανισμούς που έχουν συσταθεί ή δημιουργηθεί βάσει του δικαίου κράτους μέλους, ή όσον αφορά κάθε εμπορική πράξη που πραγματοποιείται, εν όλω ή εν μέρει, εντός της Κοινότητας. Το άρθρο 11β του κανονισμού 423/2007, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 1110/2008, προβλέπει ειδικές διατάξεις για τα υποκαταστήματα και τις θυγατρικές της Banque Saderat.
- 15 Το Συμβούλιο Ασφαλείας, διαπιστώνοντας ότι η Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν δεν τηρούσε τις αποφάσεις του, ότι κατασκεύασε πυρηνικό σταθμό στο Qom κατά παράβαση της υποχρεώσεώς της να αναστείλει κάθε δραστηριότητα συνδεδεμένη με τον εμπλουτισμό ουρανίου και το αποκάλυψε μόλις τον Σεπτέμβριο του 2009, ότι δεν ενημέρωνε τον ΔΟΑΕ και αρνείτο να συνεργαστεί με τον εν λόγω Οργανισμό, θέσπισε, με την απόφαση 1929 (2010) της 9ης Ιουνίου 2010, αυστηρότερα μέτρα. Τα σημεία 21 έως 24 της αποφάσεως αυτής αφορούν χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες. Στο σημείο 21 της εν λόγω αποφάσεως, το Συμβούλιο Ασφαλείας καλεί, μεταξύ άλλων, τα κράτη «να αποτρέψουν στο έδαφός τους την παροχή χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών, της ασφάλισης και αντασφάλισης συμπεριλαμβανομένων, ή τη μεταβίβαση προς, μέσω ή από το έδαφός των, ή προς ή από τους υπηκόους των ή τις οντότητες που υπάγονται στη δικαιοδοσία τους (συμπεριλαμβανομένων των θυγατρικών στην αλλοδαπή), ή τέλος προς ή από πρόσωπα ή χρηματοπιστωτικά ιδρύματα επί του εδάφους των, οποιουδήποτε είδους κεφαλαίων ή άλλων περιουσιακών στοιχείων ή οικονομικών πόρων, εφόσον διαθέτουν στοιχεία βάσει των οποίων εικάζεται ευλόγως ότι οι εν λόγω υπηρεσίες, περιουσιακά στοιχεία ή πόροι ενδέχεται να συμβάλουν στις πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν που ενέχουν κίνδυνο διαδόσεως ή αναπτύξεως φορέων πυρηνικών όπλων, δεσμεύοντας, μεταξύ άλλων, τα κεφάλαια και τα λοιπά περιουσιακά στοιχεία και οικονομικούς πόρους που βρίσκονται στο έδαφός τους ή που ενδέχεται να βρεθούν εκεί αργότερα, ή που υπάγονται στη δικαιοδοσία τους ή πρόκειται να υπαχθούν, και συνδέονται με τα εν λόγω προγράμματα ή δραστηριότητες, και ασκώντας ενισχυμένη επιτήρηση για να αποφευχθούν οι εν λόγω συναλλαγές σε συμφωνία με τις εθνικές τους αρχές και σύμφωνα με την εθνική τους νομοθεσία».
- 16 Σε δήλωση επισυναφθείσα στα συμπεράσματά του της 17ης Ιουνίου 2010, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο τόνισε την αυξανόμενη ανησυχία του για το ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα, εξέφρασε την ικανοποίησή του για την απόφαση 1929 (2010) του Συμβουλίου Ασφαλείας και σημείωσε την από 31 Μαΐου 2010 τελευταία έκθεση του ΔΟΑΕ.
- 17 Στο σημείο 4 της δηλώσεως αυτής, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ανέφερε ότι η θέσπιση νέων περιοριστικών μέτρων είχε καταστεί αναπόφευκτη. Λαμβάνοντας υπόψη τις εργασίες του Συμβουλίου Εξωτερικών Υποθέσεων, κάλεσε το τελευταίο να θεσπίσει, κατά την επόμενη σύνοδό του, μέτρα για την εφαρμογή των μέτρων που προβλέπονταν στην απόφαση 1929 (2010) του Συμβουλίου Ασφαλείας. Τα μέτρα αυτά θα έπρεπε να αφορούν ιδίως «τον χρηματοπιστωτικό τομέα, μεταξύ άλλων με δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων και άλλων ιρανικών τραπεζών και με περιορισμούς των τραπεζικών συναλλαγών και των ασφαλειών».
- 18 Με την απόφαση 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2007/140 (ΕΕ L 195, σ. 39, και διορθωτικό ΕΕ L 197, σ. 19), το Συμβούλιο έθεσε σε εφαρμογή τη δήλωση αυτή, καταργώντας την κοινή θέση 2007/140 και θεσπίζοντας πρόσθετα σε σχέση προς την εν λόγω κοινή θέση περιοριστικά μέτρα. Οι αιτιολογικές σκέψεις 17 έως 20 της αποφάσεως 2010/413, σχετικά με τις χρηματοπιστωτικές δραστηριότητες, υπενθυμίζουν τα όσα αποφάσισε το Συμβούλιο Ασφαλείας με την απόφαση 1929 (2010) καθώς και τη δήλωση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 17ης Ιουνίου 2010. Το κεφάλαιο 2 της αποφάσεως 2010/413 αφορά τον χρηματοπιστωτικό τομέα. Το άρθρο 10, παράγραφος 1, της αποφάσεως αυτής προβλέπει ότι, προκειμένου να αποτραπεί η παροχή χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών στο έδαφος των κρατών μελών ή η μεταφορά προς, διά μέσου ή από το έδαφός τους, ή προς ή από υπηκόους των κρατών μελών ή οντότητες υπαγόμενες στη δικαιοδοσία τους

(συμπεριλαμβανομένων των θυγατρικών της αλλοδαπής) ή πρόσωπα και χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς επί του εδάφους των κρατών μελών κάθε είδους κεφαλαίου ή άλλου περιουσιακού στοιχείου ή οικονομικού πόρου που θα μπορούσε να συμβάλει στις πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν που είναι ικανές να συντελέσουν στην διάδοση και στην ανάπτυξη φορέων πυρηνικών όπλων, τα κράτη μέλη ασκούν ενισχυμένη εποπτεία όλων των συναλλαγών των χρηματοπιστωτικών οργανισμών που υπάγονται στη δικαιοδοσία τους με τις τράπεζες που εδρεύουν στο Ιράν, τα υποκαταστήματα και τις θυγατρικές των τραπεζών αυτών ή τις οντότητες που τελούν υπό τον έλεγχό τους. Το άρθρο 10, παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως προβλέπει τον έλεγχο των μεταφορών κεφαλαίων.

- 19 Το άρθρο 20, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2010/413 προβλέπει τη δέσμευση των κεφαλαίων πλειόνων κατηγοριών προσώπων και οντοτήτων. Το στοιχείο α' αυτού του άρθρου 20, παράγραφος 1, αφορά τα πρόσωπα και τις οντότητες που προσδιορίστηκαν από το Συμβούλιο Ασφαλείας και απαριθμούνται στο παράρτημα I της αποφάσεως αυτής. Το στοιχείο β' του εν λόγω άρθρου 20, παράγραφος 1, αφορά τα «[πρόσωπα ή οντότητες] που δεν καλύπτονται από το παράρτημα I τα οποία ασχολούνται ή έχουν άμεση σχέση με ή υποστηρίζουν τις ικανές να συντελέσουν στη διάδοση πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν ή την ανάπτυξη φορέων πυρηνικών όπλων, συν τοις άλλοις μέσω συνεργίας στην προμήθεια των απαγορευμένων ειδών, αγαθών, εξοπλισμών, υλικών και τεχνολογιών, ή προσώπων και οντοτήτων που ενεργούν εξ ονόματός τους ή υπό την εποπτεία τους ή οντοτήτων των οποίων έχουν την κυριότητα ή τις οποίες ελέγχουν, μεταξύ άλλων με παράνομα μέσα, ή προσώπων και οντοτήτων που βοήθησαν τα κατονομαζόμενα πρόσωπα ή οντότητες να αποφύγουν τις κυρώσεις των ΑΣΑΗΕ 1737 (2006), ΑΣΑΗΕ 1747 (2007), ΑΣΑΗΕ 1803 (2008) και ΑΣΑΗΕ 1929 (2010) ή της παρούσας απόφασης, καθώς και άλλων αξιωματούχων και οντοτήτων του ΣΙΕΦ [Σώματος της ισλαμικής επαναστατικής φρουράς] και των ΝΓΙΔΙ [Ναυτιλιακών γραμμών της ισλαμικής δημοκρατίας του Ιράν] και οντοτήτων που τελούν υπό την κυριότητα ή τον έλεγχό τους ή που ενεργούν εξ ονόματός τους, όπως απαριθμούνται στο παράρτημα II».
- 20 Ο κανονισμός 423/2007 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού 423/2007 (ΕΕ L 281, σ. 1), ο οποίος εκδόθηκε βάσει του άρθρου 215 ΣΛΕΕ. Το άρθρο 16 του κανονισμού αυτού προβλέπει μεταξύ άλλων τη δέσμευση των κεφαλαίων και οικονομικών πόρων που ανήκουν σε ορισμένα πρόσωπα, οντότητες ή οργανισμούς ή τελούν υπό τον έλεγχό τους. Η παράγραφος 1 του άρθρου αυτού αφορά τα πρόσωπα, οντότητες ή οργανισμούς που έχουν προσδιοριστεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας και απαριθμούνται στο παράρτημα VII του εν λόγω κανονισμού.
- 21 Κατά το άρθρο 16, παράγραφοι 2 έως 4, του κανονισμού 961/2010:
- «2. Δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και όλοι οι οικονομικοί πόροι που βρίσκονται στην ιδιοκτησία ή κατοχή ή τελούν υπό τον έλεγχο προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που περιλαμβάνονται στο παράρτημα VIII. Το παράρτημα VIII περιλαμβάνει τα φυσικά και νομικά πρόσωπα, τις οντότητες και τους οργανισμούς [...] και τα οποία, σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β', της απόφασης 2010/413 [...]:
- α) συμμετέχουν, συνδεόμενοι άμεσα ή παρέχοντας στήριξη, σε επικίνδυνες πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν όσον αφορά τη διάδοση πυρηνικών όπλων ή την εκ μέρους του ανάπτυξη συστημάτων εκτόξευσης πυρηνικών όπλων, μεταξύ άλλων με την ανάμιξή τους στην προμήθεια απαγορευμένων αγαθών και τεχνολογιών, ή ανήκουν ή ελέγχονται από τέτοιο πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό, ακόμη και με παράνομο τρόπο, ή ενεργούν εξ ονόματός του ή υπό την καθοδήγησή του·
- β) αποτελούν φυσικό ή νομικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό που έχει συνδράμει κατονομαζόμενο πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό ώστε να παρακάμψει ή να παραβιάσει τις διατάξεις του παρόντος κανονισμού, την απόφαση 2010/413 [...] ή τις αποφάσεις 1737 (2006), 1747 (2007), 1803 (2008) και 1929 (2010) του Συμβουλίου Ασφαλείας [...]

[...]

3. Κανένα κεφάλαιο ή οικονομικός πόρος δεν διατίθεται, άμεσα ή έμμεσα, στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, οντότητες ή οργανισμούς που απαριθμούνται στα παραρτήματα VII και VIII.
4. Απαγορεύεται η συμμετοχή, εν γνώσει και εκ προθέσεως, σε δραστηριότητες που έχουν ως άμεσο ή έμμεσο στόχο ή αποτέλεσμα την καταστρατήγηση των μέτρων που αναφέρονται στις παραγράφους 1, 2 και 3.»
- 22 Τα άρθρα 18 και 19 του κανονισμού 961/2010 αφορούν δυνατότητες αποδεσμεύσεως ορισμένων δεσμευμένων κεφαλαίων ή οικονομικών πόρων και αντιστοιχούν στα άρθρα 9 και 10 του κανονισμού 423/2007.
- 23 Οι περιορισμοί στις μεταφορές κεφαλαίων και στις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες προβλέπονται στο κεφάλαιο V του κανονισμού 961/2010. Το άρθρο 21 του κανονισμού αυτού, το οποίο περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο αυτό, προβλέπει ειδικούς κανόνες που διέπουν τις μεταφορές κεφαλαίων προς και από ιρανικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό. Συγκεκριμένα, το εν λόγω άρθρο επιβάλλει υποχρέωση λήψεως προηγούμενης άδειας από τις αρμόδιες εθνικές αρχές για κάθε μεταφορά, πλην των μεταφορών που διαλαμβάνονται στην παράγραφο του 1, στοιχείο α', ποσού τουλάχιστον 40 000 ευρώ. Τέτοια άδεια χορηγείται, σύμφωνα με το άρθρο 21, παράγραφος 4, του κανονισμού 961/2010, εκτός αν η σκοπούμενη μεταφορά κεφαλαίων συμβάλλει στις δραστηριότητες που διαλαμβάνονται στην εν λόγω διάταξη. Αντιθέτως, για μεταφορές κεφαλαίων ποσού χαμηλότερου από 40 000 ευρώ δεν απαιτείται προηγούμενη άδεια, αλλά οι μεταφορές αυτές πρέπει να κοινοποιούνται όταν το ποσό υπερβαίνει τις 10 000 ευρώ. Το άρθρο 21, παράγραφος 5, του κανονισμού 961/2010 προβλέπει ότι το άρθρο αυτό δεν ισχύει εφόσον έχει χορηγηθεί άδεια για μεταφορά σύμφωνα, μεταξύ άλλων, με τα άρθρα 18 και 19 του κανονισμού αυτού.
- 24 Το άρθρο 32, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010 έχει ως εξής:
- «Οι απαγορεύσεις που προβλέπονται στον παρόντα κανονισμό δεν θεμελιώνουν κανενός είδους ευθύνη των εν λόγω φυσικών ή νομικών προσώπων ή οντοτήτων, εάν δεν γνώριζαν και δεν είχαν εύλογη αιτία να υποπτευθούν ότι με τις ενέργειές τους θα παραβίαζαν αυτές τις απαγορεύσεις.»
- 25 Με την απόφαση 2011/299/ΚΕΠΠΑ, της 23ης Μαΐου 2011, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 136, σ. 65), και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 503/2011, της 23ης Μαΐου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 136, σ. 26) (στο εξής, από κοινού: πράξεις της 23ης Μαΐου 2011), το Συμβούλιο, μεταξύ άλλων, συμπεριέλαβε την επωνυμία της ΕΙΗ στους καταλόγους των προσώπων και οντοτήτων που περιέχονται αντιστοίχως στο παράρτημα II της αποφάσεως 2010/413 και στο παράρτημα VIII του κανονισμού 961/2010 (στο εξής: κατάλογοι του 2010).
- 26 Στις πράξεις της 23ης Μαΐου 2011, το Συμβούλιο αιτιολόγησε τη δέσμευση των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων της αναιρεσείουσας ως εξής:
- «Η ΕΙΗ έχει διαδραματίσει σημαντικό ρόλο παρέχοντας συνδρομή σε πολλές ιρανικές τράπεζες με εναλλακτικές λύσεις για την ολοκλήρωση πράξεων που έχουν διακοπεί από τις κυρώσεις της [Ενωσης] που στοχεύουν το Ιράν. Έχει διαπιστωθεί ότι η ΕΙΗ ενεργεί [ως] σύμβουλος και ενδιάμεση τράπεζα σε συναλλαγές με ιρανικές οντότητες που περιλαμβάνονται στον κατάλογο.

Παραδείγματος χάριν η ΕΙΗ δέσμευσε τους λογαριασμούς των καταχωρημένων τραπεζών από την [Ενωση] [Bank] Saderat [Bank] Iran και Mellat με έδρα την ΕΙΗ στο Αμβούργο [Γερμανία], στις αρχές Αυγούστου 2010. Σύντομα μετά, η ΕΙΗ άρχισε εκ νέου συναλλαγές με ευρώ με τις [Bank] Mellat και [Bank] Saderat Iran χρησιμοποιώντας λογαριασμούς της ΕΙΗ με μη καταχωρημένη στον κατάλογο ιρανική τράπεζα. Τον Αύγουστο του 2010 η ΕΙΗ εκπόνησε ένα μηχανισμό που επέτρεπε την

καταβολή τακτικών πληρωμών στην [Bank] Saderat του Λονδίνου και στην Future Bank Bahrain, κατά τρόπο που να αποφεύγονται οι κυρώσεις της [Ένωσης]. Από τον Οκτώβριο του 2010 η ΕΙΗ εξακολούθησε να ενεργεί ως διάυλος πληρωμών για τις ιρανικές τράπεζες που υφίστανται κυρώσεις, μεταξύ των οποίων και οι Mellat και Saderat. Οι εν λόγω τράπεζες απευθύνουν τις πληρωμές τους στην ΕΙΗ μέσω της Iran's Bank of Industry and Mine. Το 2009 η ΕΙΗ χρησιμοποιήθηκε από τη Post Bank σε μια προσπάθεια αποφυγής των κυρώσεων εξ ονόματος της Bank Sepah που είναι καταχωρημένη στον κατάλογο των Ηνωμένων Εθνών. Η καταχωρημένη στον κατάλογο της [Ένωσης], [Bank] Mellat είναι μια εκ των μητρικών τραπεζών της ΕΙΗ.»

- 27 Στα συμπεράσματά του της 1ης Δεκεμβρίου 2011, το Συμβούλιο εξέφρασε εκ νέου τις ανησυχίες του για τη φύση του πυρηνικού προγράμματος του Ιράν και, λαμβανομένων υπόψη των ανησυχιών αυτών, ανακοίνωσε τον προσδιορισμό 180 επιπλέον οντοτήτων και προσώπων που θα αποτελούσαν αντικείμενο περιοριστικών μέτρων.
- 28 Στην αιτιολογική σκέψη 3 της αποφάσεως 2011/783 και στην αιτιολογική σκέψη 3 του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011, το Συμβούλιο ανέφερε ότι τα πρόσωπα, οι οντότητες και οι οργανισμοί που απαριθμούνται στους καταλόγους του 2010, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται η ΕΙΗ, έπρεπε να εξακολουθήσουν να υπόκεινται στα ειδικά περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στις πράξεις αυτές.
- 29 Στα συμπεράσματά του της 9ης Δεκεμβρίου 2011, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο κάλεσε το Συμβούλιο να συνεχίσει κατά προτεραιότητα τις εργασίες του για την επέκταση του πεδίου εφαρμογής των περιοριστικών μέτρων της Ένωσης και τη διεύρυνση των ισχυουσών κυρώσεων, εξετάζοντας το ενδεχόμενο επιβολής πρόσθετων μέτρων κατά της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν, και να εγκρίνει τα μέτρα αυτά το αργότερο στην προσεχή του σύνοδο.
- 30 Αναφερόμενο στα συμπεράσματα αυτά, το Συμβούλιο έλαβε νέα μέτρα με την απόφαση 2012/35/ΚΕΠΠΑ, της 23ης Ιανουαρίου 2012, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 19, σ. 22).
- 31 Ομοίως, θέσπισε νέα μέτρα με τον κανονισμό 267/2012, ο οποίος καταργεί και αντικαθιστά τον κανονισμό 961/2010. Τη δέσμευση των κεφαλαίων και οικονομικών πόρων προβλέπει το άρθρο 23 του κανονισμού 267/2012. Το άρθρο 23, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', του κανονισμού αυτού προβλέπει τη δέσμευση των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων των προσώπων, οντοτήτων ή οργανισμών που απαριθμούνται στο παράρτημα ΙΧ του εν λόγω κανονισμού. Η επωνυμία της αναιρεσείουσας συμπεριελήφθη στον κατάλογο του παραρτήματος αυτού.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 32 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 3 Αυγούστου 2011, η ΕΙΗ άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως 2011/299 και του εκτελεστικού κανονισμού 503/2011. Εν συνεχεία, προσάρμοσε τα αιτήματά της ζητώντας επίσης την ακύρωση της αποφάσεως 2011/783, του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011 και του κανονισμού 267/2012.
- 33 Προς στήριξη της προσφυγής της, η αναιρεσείουσα προέβαλε τέσσερις λόγους ακυρώσεως και ένσταση ελλείψεως νομιμότητας. Ο πρώτος λόγος αντλούνταν από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας, καθώς και του δικαιώματός της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία, ο δεύτερος λόγος από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, ο τρίτος λόγος αφορούσε παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της αρχής της ασφάλειας δικαίου και του δικαιώματος για χρηστή διοίκηση και ο τέταρτος λόγος αντλούνταν από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, προσβολή του δικαιώματός της ιδιοκτησίας και της επιχειρηματικής της ελευθερίας. Η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας αφορούσε τα άρθρα 20, παράγραφος 1, στοιχείο β', της αποφάσεως 2010/413, 16, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 961/2010 και, κατόπιν της δεύτερης προσαρμογής των αιτημάτων, το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 267/2012.

- 34 Επανειλημμένως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η αναιρεσείουσα είχε παραδεχθεί, με τα δικόγραφα της, ότι είχε πραγματοποιήσει συναλλαγές στις οποίες εμπλέκονταν καταχωρισμένες ιρανικές τράπεζες, διευκρινίζοντας ωστόσο ότι οι συναλλαγές αυτές ήσαν νόμιμες. Όπως προκύπτει από τη σκέψη 168 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο τόνισε επίσης ότι η αναιρεσείουσα είχε παραδεχθεί ότι πραγματοποίησε αυτές τις συναλλαγές, μεταξύ άλλων, στο έγγραφο της 29ης Ιουλίου 2011 το οποίο απηύθυνε στο Συμβούλιο, όταν υπέβαλε τις παρατηρήσεις της για την εγγραφή της επωνυμίας της στους καταλόγους του 2010 με τις πράξεις της 23ης Μαΐου 2011.
- 35 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στις σκέψεις 45 έως 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η νομική βάση της εγγραφής και της διατηρήσεως της αναιρεσείουσας στους καταλόγους του 2010 και στον κατάλογο που περιέχεται στο παράρτημα ΙΧ του κανονισμού 267/2012 ήταν το άρθρο 20, παράγραφος 1, στοιχείο β', της αποφάσεως 2010/413, το άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 961/2010 και το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 267/2012, δηλαδή το κριτήριο που αφορούσε οντότητα που βοήθησε καταχωρισμένο πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό να αποφύγει τα περιοριστικά μέτρα ή να τα παραβεί. Αφού εξέτασε την αιτιολογία της εγγραφής της αναιρεσείουσας στους εν λόγω καταλόγους, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα, στη σκέψη 55 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αιτιολογία της αποφάσεως 2011/299, του εκτελεστικού κανονισμού 503/2011, της αποφάσεως 2011/783, του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011 και του κανονισμού 267/2012 (στο εξής, από κοινού: προσβαλλόμενες πράξεις) υπό το πρίσμα του εν λόγω κριτηρίου ήταν επαρκής, καθόσον παρείχε τη δυνατότητα στην αναιρεσείουσα να κατανοήσει τη συμπεριφορά που της είχε προσαφθεί και στο Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του.
- 36 Στο πλαίσιο της εξετάσεως του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, το Γενικό Δικαστήριο παρατήρησε, στη σκέψη 166 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, «όσον αφορά την πρώτη εγγραφή της επωνυμίας της αναιρεσείουσας στους καταλόγους του 2010, [...] η δικογραφία δεν περιέχει κάποια ένδειξη που να υποδηλώνει ότι το Συμβούλιο έλεγξε το βάσιμο των ισχυρισμών που περιέχονταν στην πρόταση εγγραφής». Συνεπώς, δέχθηκε το επιχείρημα που αντλούνταν από το ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε, ελλείψει αποδείξεων, να προβεί στην εκτίμηση του βασίμου της εγγραφής της επωνυμίας της αναιρεσείουσας στους εν λόγω καταλόγους, καθόσον το επιχείρημα αυτό αφορά τις πράξεις της 23ης Μαΐου 2011. Απέρριψε τον δεύτερο λόγο κατά τα λοιπά.
- 37 Το Γενικό Δικαστήριο ακολούθως απέρριψε τον τρίτο και τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως, καθώς και την ένσταση ελλείψεως νομιμότητας.
- 38 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση 2011/299 καθώς και τον εκτελεστικό κανονισμό 503/2011 και απέρριψε την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 39 Το Γενικό Δικαστήριο καταδίκασε την ΕΙΗ να φέρει τα τρία πέμπτα των δικαστικών εξόδων της και των εξόδων του Συμβουλίου και καταδίκασε το Συμβούλιο να φέρει τα δύο πέμπτα των δικαστικών εξόδων του και των εξόδων της ΕΙΗ. Αποφάσισε ότι το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας και η Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Αιτήματα των διαδίκων

- 40 Η ΕΙΗ ζητεί από το Δικαστήριο:
- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ως προς τα συγκεκριμένα σημεία που αναφέρονται στην παρούσα αίτηση αναίρεσεως,
 - να ακυρώσει την απόφαση 2011/783, τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011 και τον κανονισμό 267/2012, άμεσα, στο μέτρο που εφαρμόζονται στην ΕΙΗ, και

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στην καταβολή των εξόδων στα οποία υπεβλήθη η ΕΙΗ στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου καθώς και στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου.

- 41 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει στο σύνολό της την αίτηση αναιρέσεως ως αβάσιμη και να καταδικάσει την ΕΙΗ στα δικαστικά έξοδα στα οποία αυτό υπεβλήθη.
- 42 Το Ηνωμένο Βασίλειο ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 43 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, που αντλείται από παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως και προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, η ΕΙΗ ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο πλανήθηκε περί το δίκαιο και κατέληξε σε συμπέρασμα που δεν συνάδει προς τα αιτήματα της προσφυγής, καθόσον έκρινε ότι η ΕΙΗ παραδέχθηκε την πραγματοποίηση των συναλλαγών τις οποίες επικαλέστηκε το Συμβούλιο για να δικαιολογήσει την καταχώρισή της ως πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό υποκείμενο σε περιοριστικά μέτρα.
- 44 Η ΕΙΗ αμφισβητεί τις σκέψεις 115 έως 117 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και τις σκέψεις 51 έως 52 αυτής, στις οποίες παραπέμπει η σκέψη 115 της εν λόγω αποφάσεως. Με τις σκέψεις αυτές, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η αναιρεσείουσα παραδέχθηκε ότι πραγματοποίησε ορισμένο αριθμό τραπεζικών συναλλαγών, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται αυτές που της προσάπτονται. Βάσει της διαπιστώσεως αυτής, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα, στη σκέψη 118 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το Συμβούλιο δεν ήταν υποχρεωμένο να προσκομίσει την απόδειξη για μη αμφισβητούμενα πραγματικά περιστατικά.
- 45 Η αναιρεσείουσα υπενθυμίζει τον πρώτο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε με την προσφυγή της και ο οποίος αφορούσε την ανεπάρκεια της αιτιολογίας των προσβαλλομένων πράξεων και την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας. Υποστηρίζει ότι από τον λόγο αυτό δεν μπορούσε να συναχθεί ότι αναγνώριζε ότι είχε πραγματοποιήσει τις συναλλαγές που εκτίθενται στην αιτιολογία της καταχωρίσεώς της στους καταλόγους του 2010 και στον κατάλογο που περιέχεται στο παράρτημα ΙΧ του κανονισμού 267/2012.
- 46 Το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο ισχυρίζονται ότι, όπως το Γενικό Δικαστήριο ανέφερε στη σκέψη 114 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η αναιρεσείουσα παραδέχθηκε, με τα δικόγρατά της, ότι πραγματοποίησε συναλλαγές στις οποίες εμπλέκονταν ιρανικές τράπεζες καταχωρισμένες ως πρόσωπα, οντότητες ή οργανισμοί που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα, υποστηρίζοντας ωστόσο ότι οι συναλλαγές αυτές ήσαν νόμιμες. Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως πλανήθηκε περί το δίκαιο κρίνοντας ότι δεν υπήρξε παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως η προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 47 Επανειλημμένως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι η αναιρεσείουσα είχε πραγματοποιήσει συναλλαγές που ενδιέφεραν ιρανικές τράπεζες καταχωρισμένες ως πρόσωπα, οντότητες ή οργανισμούς που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα. Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 52, 167 και 168 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η διαπίστωση αυτή προκύπτει από την εξέταση του δικογράφου

της προσφυγής το οποίο κατατέθηκε πρωτοδίκως και του εγγράφου της 29ης Ιουλίου 2011, με το οποίο η αναιρεσείουσα υπέβαλε στο Συμβούλιο τις παρατηρήσεις της περί της εγγραφής της επωνυμίας της στους καταλόγους του 2010 με τις πράξεις της 23ης Μαΐου 2011.

- 48 Κατά τα άρθρα 256 ΣΛΕΕ και 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα. Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός εάν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεων του προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που του υποβλήθηκαν, καθώς και για την εκτίμηση των αποδεικτικών στοιχείων που λαμβάνει υπόψη. Επομένως, η διαπίστωση των ως άνω πραγματικών περιστατικών και η εκτίμηση των εν λόγω αποδεικτικών στοιχείων, υπό την επιφύλαξη της παραμορφώσεώς τους, δεν αποτελούν νομικό ζήτημα υποκείμενο, ως τέτοιο, στον έλεγχο του Δικαστηρίου (αποφάσεις Γαλλία κατά Επιτροπής, C-559/12 P, EU:C:2014:217, σκέψη 78 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, καθώς και Commune de Millau και SEMEA κατά Επιτροπής, C-531/12 P, EU:C:2014:2008, σκέψη 56).
- 49 Συναφώς προς τα ανωτέρω, πρέπει να υπομνησθεί ότι μια τέτοια παραμόρφωση πρέπει να προκύπτει προδήλως από τα στοιχεία της δικογραφίας και να μη χρειάζεται να πραγματοποιηθεί νέα εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων (απόφαση General Motors κατά Επιτροπής, C-551/03 P, EU:C:2006:229, σκέψη 54).
- 50 Όπως όμως ο γενικός εισαγγελέας τόνισε στα σημεία 29 και 30 των προτάσεών του, η αναιρεσείουσα παραδέχθηκε στο δικόγραφο της προσφυγής ότι είχε πραγματοποιήσει συναλλαγές που αφορούσαν οντότητες καταχωρισμένες ως υποκείμενες σε περιοριστικά μέτρα, αλλά αμφισβήτησε τον παράνομο χαρακτήρα των εν λόγω συναλλαγών. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν προκύπτει προδήλως ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά που διαπιστώθηκαν στις σκέψεις 51, 52, 101, 114 έως 117 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 51 Όσον αφορά την αιτίαση ότι το Γενικό Δικαστήριο πλανήθηκε περί το δίκαιο καθόσον έκρινε ότι το Συμβούλιο δεν υποχρεούνταν να αποδείξει το υποστατό των επίμαχων συναλλαγών, πρέπει να υπομνησθεί ότι εναπόκειται στην αρμόδια αρχή της Ένωσης, σε περίπτωση αμφισβήτησεως, να αποδείξει το βάσιμο των λόγων που ελήφθησαν υπόψη κατά του οικείου προσώπου (απόφαση Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadı, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 121). Δεδομένου ότι τα πραγματικά περιστατικά που αφορούν το υποστατό των επίμαχων συναλλαγών μπορούν να θεωρηθούν ότι δεν αμφισβητήθηκαν εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο.
- 52 Κατόπιν των προεκτεθέντων, ο πρώτος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 53 Με τον δεύτερο λόγο, η ΕΙΗ υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο πλανήθηκε περί το δίκαιο κρίνοντας ότι επληρούντο τα ουσιώδη κριτήρια για την καταχώρισή της ως προσώπου, οντότητας ή οργανισμού υποκείμενου σε περιοριστικά μέτρα.
- 54 Με το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο πλανήθηκε περί το δίκαιο κρίνοντας, για να δικαιολογήσει την καταχώρισή της ως προσώπου, οντότητας ή οργανισμού υποκείμενου σε περιοριστικά μέτρα, ότι παραδέχθηκε την πραγματοποίηση των συναλλαγών τις οποίες επικαλέστηκε το Συμβούλιο.

- 55 Το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο ισχυρίζονται ότι το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου ταυτίζεται με τον πρώτο λόγο αναίρεσεως και πρέπει να απορριφθεί για τους ίδιους λόγους με αυτούς που προβλήθηκαν κατά του πρώτου λόγου αναίρεσεως.
- 56 Με το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου, η ΕΙΗ ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε πολλαπλώς σε πλάνη περί το δίκαιο όταν εξέτασε τις τρεις κατηγορίες συναλλαγών τις οποίες πραγματοποίησε και οι οποίες, κατ' αυτήν, δεν ήταν απαγορευμένες. Πρόκειται, πρώτον, για συναλλαγές που αποκλείονται από το πεδίο εφαρμογής της επίμαχης κανονιστικής ρυθμίσεως, δεύτερον, για συναλλαγές για τις οποίες δόθηκε άδεια και, τρίτον, για συναλλαγές που πραγματοποιήθηκαν βάσει της διαδικασίας της αποκαλούμενης της «τρίτης οδού» (στο εξής: διαδικασία της τρίτης οδού), που αποτελεί μια διαδικασία η οποία συνίσταται στη δυνατότητα, που παρέχεται σε οντότητα υποκείμενη σε περιοριστικά μέτρα να εξοφλήσει χρέος, που γεννήθηκε από υποχρέωση προγενέστερη της καταχωρίσεως της έναντι πιστωτή εγκατεστημένου στο έδαφος της Ένωσης, μεταφέροντας περιουσιακά στοιχεία προς αυτόν, μέσω οντότητας μη καταχωρισμένης ως υποκείμενης σε περιοριστικά μέτρα.
- 57 Η αναιρεσείουσα βάλλει εκ προοιμίου κατά της σκέψεως 145 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι αυτή περιορίστηκε να υποστηρίξει ότι ορισμένες συναλλαγές αποκλείονταν από το πεδίο εφαρμογής των περιοριστικών μέτρων χωρίς να τεκμηριώσει περαιτέρω την επιχειρηματολογία της.
- 58 Όσον αφορά την κατηγορία των συναλλαγών για τις οποίες δόθηκε άδεια, η ΕΙΗ επικρίνει τις σκέψεις 147 έως 149 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο πλανήθηκε περί το δίκαιο συμπεραίνοντας ότι αυτή δεν είχε προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία να μπορεί να προκύψει ότι είχε λάβει άδειες δυνάμει του άρθρου 21 του κανονισμού 961/2010, που αφορά τις μεταφορές κεφαλαίων προς και από ιρανικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό, για συναλλαγές που πραγματοποιήθηκαν μετά τις 2 Σεπτεμβρίου 2010, δεδομένου ότι δόθηκαν μόνο παραδείγματα των αδειών αυτών.
- 59 Όσον αφορά τις συναλλαγές που πραγματοποιήθηκαν βάσει της διαδικασίας της τρίτης οδού, η ΕΙΗ ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε πολλαπλώς σε πλάνη περί το δίκαιο:
- κρίνοντας ότι η εκ μέρους της Bundesbank έγκριση των συναλλαγών που πραγματοποιήθηκαν από την αναιρεσείουσα και οι οποίες αφορούν παλαιές δραστηριότητες με τις τράπεζες στις οποίες επιβλήθηκαν κυρώσεις δεν ήταν νόμιμη διότι επρόκειτο για γενική έγκριση και διότι μόνον οι συναλλαγές για τις οποίες δίδεται άδεια κατά περίπτωση δημιουργούν έγκυρες εξαιρέσεις από το καθεστώς κυρώσεων της Ένωσης·
 - εκτιμώντας ότι οι άδειες που παρέσχε η Bundesbank δυνάμει του άρθρου 21 του κανονισμού 961/2010 δεν επιβεβαίωναν τη νομιμότητα των συναλλαγών που πραγματοποιήθηκαν κατά την εν λόγω διαδικασία, και
 - κρίνοντας ότι οι συναλλαγές που πραγματοποιήθηκαν από την αναιρεσείουσα κατά τη διαδικασία της τρίτης οδού δεν ήταν νόμιμες, δεδομένου ότι συνιστούσαν παράβαση της απαγορεύσεως καταστρατηγήσεως που επιβάλλει το άρθρο 16, παράγραφος 4, του κανονισμού 961/2010, καθόσον είχε εν γνώσει της και εκ προθέσεως μετάσχει στην καταστρατήγηση των κυρώσεων.
- 60 Η ΕΙΗ υποστηρίζει συναφώς ότι δεν είχε την ευκαιρία να υποβάλει παρατηρήσεις σχετικά με τον νόμιμο χαρακτήρα των γενικών αδειών, πράγμα που συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας.
- 61 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι οι σχετικές διατάξεις των επίμαχων κανονισμών δεν αποκλείουν γενικές άδειες και ότι αυτές οι γενικές άδειες παρέχονται συχνά από κράτη μέλη. Ως παράδειγμα αναφέρει τις γενικές άδειες που παρέχει και εφαρμόζει το Υπουργείο Οικονομικών του Ηνωμένου Βασιλείου.

- 62 Ισχυρίζεται, κατ' ουσίαν, ότι το Συμβούλιο δεν μπορεί να επιβάλει περιοριστικά μέτρα λόγω συναλλαγών που πραγματοποιήθηκαν σύμφωνα με διαδικασία εγκριθείσα από αρμόδια εθνική αρχή, όταν η έγκριση αυτή εμπίπτει στο σιωπηρά καθοριζόμενο πεδίο των αρμοδιοτήτων μιας τέτοιας αρχής δυνάμει του κανονισμού 423/2007. Έτσι, όταν ζητείται από μια αρμόδια εθνική αρχή να χορηγήσει απαλλαγή δυνάμει του άρθρου 9 του κανονισμού αυτού, αλλά η αρχή αυτή θεωρεί ότι, στην περίπτωση αυτή ή σε αυτή την κατηγορία περιπτώσεων, το άρθρο 7 του εν λόγω κανονισμού δεν έχει εφαρμογή και ότι συνεπώς ουδεμία άδεια απαιτείται ή ενδείκνυται και ενημερώνει συναφώς τον επιχειρηματία, ο τελευταίος πρέπει να απολαύει της ίδιας έννομης προστασίας με αυτή της οποίας θα είχε τύχει αν η εν λόγω αρχή είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το εν λόγω άρθρο 7 έχει εφαρμογή και είχε χορηγήσει την αιτηθείσα απαλλαγή.
- 63 Η ΕΙΗ υποστηρίζει ότι το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 150 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο οι άδειες που χορήγησε η Bundesbank δυνάμει του άρθρου 21 του κανονισμού 961/2010 δεν επιβεβαιώναν τη νομιμότητα των συναλλαγών που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διαδικασία της τρίτης οδού, είναι νομικά εσφαλμένο. Ισχυρίζεται, μεταξύ άλλων, ότι ένας επιχειρηματίας που προβαίνει σε πλήρη γνωστοποίηση μιας σχεδιαζόμενης συναλλαγής προς μια αρμόδια εθνική αρχή και στηρίζεται για να πραγματοποιήσει την εν λόγω συναλλαγή σε έγκριση ή σε άδεια χορηγούμενη από την αρχή αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι επιδόθηκε εν γνώσει του και εκ προθέσεως σε καταστρατήγηση του καθεστώτος δεσμεύσεως των περιουσιακών στοιχείων κατά την έννοια του άρθρου 16, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού.
- 64 Η ΕΙΗ αμφισβητεί επιπλέον το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου ότι η διαδικασία της τρίτης οδού παραβαίνει το άρθρο 16, παράγραφος 4, του κανονισμού 961/2010, ισχυριζόμενη ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβαλε αυτεπαγγέλτως ένα νέο λόγο ακυρώσεως. Επικουρικώς, υπενθυμίζει ότι για τις συναλλαγές που πραγματοποιήθηκαν από αυτήν είχαν δοθεί, πρώτον, γενική έγκριση από την Bundesbank και/ή μια γενικώς ισχύουσα διαβεβαίωση ότι ουδεμία άδεια απαιτούνταν και, δεύτερον, άδειες βάσει του άρθρου 21 του κανονισμού αυτού, που επιβεβαιώναν τη νομιμότητα των συναλλαγών αυτών. Η αναιρεσείουσα διατυπώνει τέλος τη διαφωνία της με τα συμπεράσματα που το Γενικό Δικαστήριο άντλησε από τα διάφορα έγγραφα που απαρτίζουν τη δικογραφία της.
- 65 Όσον αφορά τις συναλλαγές που κατά την ΕΙΗ αποκλείονται από το πεδίο εφαρμογής των περιοριστικών μέτρων, το Συμβούλιο είναι της γνώμης ότι είναι ορθό το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου ότι η ΕΙΗ δεν τεκμηρίωσε τα επιχειρήματά της.
- 66 Όσον αφορά τις συναλλαγές για τις οποίες κατά την ΕΙΗ είχε δοθεί άδεια, το Συμβούλιο εκτιμά επίσης ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο.
- 67 Όσον αφορά τις συναλλαγές που πραγματοποιήθηκαν σύμφωνα με τη διαδικασία της τρίτης οδού, το Συμβούλιο υπενθυμίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο έθεσε στους διαδίκους μια ερώτηση σχετικά με το έννομο αποτέλεσμα της εγκρίσεως, από μια αρμόδια εθνική αρχή, μιας τέτοιας διαδικασίας και ότι οι διάδικοι μπόρεσαν να εκφραστούν συναφώς. Το Συμβούλιο θεωρεί, περαιτέρω, ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο.
- 68 Το Ηνωμένο Βασίλειο υπενθυμίζει το άρθρο 18 του κανονισμού 961/2010, κατά το οποίο η αρμόδια εθνική αρχή υποχρεούται να αποδεικνύει ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις της αδείας. Η έγκριση χορηγείται μετά από ατομική εξέταση και δεν μπορεί να καλύπτει μια σειρά διαφορετικών και ακαθόριστων συναλλαγών. Ομοίως, η εξέταση αυτή δεν μπορεί να αποφευχθεί με χρησιμοποίηση έμμεσου τρόπου πραγματοποιήσεως μιας πληρωμής. Το Ηνωμένο Βασίλειο υπογραμμίζει επίσης ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης και τα λοιπά κράτη μέλη δεν δεσμεύονται από την ερμηνεία που έδωσε η αρμόδια αρχή κράτους μέλους ότι για ορισμένες συναλλαγές είναι δυνατή η χορήγηση μιας γενικής εγκρίσεως. Όσον αφορά τις άδειες που χορηγήθηκαν κατ' εφαρμογήν της νομοθεσίας του Ηνωμένου Βασιλείου και στις οποίες κάνει αναφορά η αναιρεσείουσα, το Ηνωμένο Βασίλειο ισχυρίζεται ότι οι άδειες αυτές έχουν εφαρμογή στο πλαίσιο άλλου κανονισμού της Ένωσης και ότι δεν ασκούν επιρροή στην υπό κρίση υπόθεση.

69 Το Ηνωμένο Βασίλειο τονίζει περαιτέρω ότι η ΕΙΗ επιχείρησε να δικαιολογήσει τις συναλλαγές της παραπέμποντας στο γεγονός ότι η Bundesbank είχε χορηγήσει άδειες βάσει του άρθρου 21 του κανονισμού 961/2010, αλλά ότι τούτο δεν απαντά στην κατηγορία ότι η ΕΙΗ ενήργησε κατά παράβαση του άρθρου 16, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού. Οι δηλώσεις της αρμόδιας εθνικής αρχής, όποια και αν είναι η φύση τους κατά το εθνικό δίκαιο, δεν δεσμεύουν το Συμβούλιο όταν εκτιμά το ζήτημα αν πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμός έχει πραγματοποιήσει συναλλαγές για λογαριασμό των τραπεζών που έχουν καταχωριστεί ως υποκείμενες σε περιοριστικά μέτρα προκειμένου να καταστρατηγηθεί το άρθρο 16, παράγραφοι 1 και 2, του εν λόγω κανονισμού.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 70 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του δευτέρου λόγου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το σκέλος αυτό ταυτίζεται με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως που απορρίφθηκε στη σκέψη 52 της παρούσας αποφάσεως.
- 71 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του δευτέρου λόγου, πρέπει, εκ προοιμίου, να υπομνησθεί ότι, όπως έκρινε και το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Συμβούλιο θέλησε να στηρίξει τη θέσπιση των περιοριστικών μέτρων κατά της αναιρεσείουσας στο γεγονός ότι αυτή βοήθησε καταχωρισμένο πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό να αποφύγει τα περιοριστικά μέτρα ή να τα παραβεί.
- 72 Τα πρώτα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν κατά της αναιρεσείουσας θεσπίστηκαν από το Συμβούλιο στις 23 Μαΐου 2011. Τα πραγματικά περιστατικά που διαλαμβάνονται στην αιτιολογία των πράξεων της 23ης Μαΐου 2011 χρονολογούνται στα έτη 2009 και 2010.
- 73 Τα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν κατά της αναιρεσείουσας και τα πραγματικά περιστατικά που διαλαμβάνονται στις εν λόγω πράξεις εντάσσονται σε ένα πλαίσιο αυξανόμενης καχυποψίας και αυξημένων και όλο και αυστηρότερων ελέγχων των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών που υπομνήσθηκαν στις σκέψεις 12 έως 24 της παρούσας αποφάσεως, πλαίσιο το οποίο η αναιρεσείουσα δεν μπορούσε να αγνοεί, δεδομένου ότι αποτελεί τράπεζα εξειδικευμένη στις υπηρεσίες και τις δραστηριότητες σχετικά με το Ιράν ή εντός του Ιράν.
- 74 Σύμφωνα με τα όσα η ίδια έχει δηλώσει, η ΕΙΗ πραγματοποίησε τριών ειδών συναλλαγές οι οποίες, κατ' αυτήν, δεν ήταν απαγορευμένες.
- 75 Όσον αφορά την τρίτη κατηγορία συναλλαγών, η κατηγορία αυτή περιελάμβανε συναλλαγές που κατά τους ισχυρισμούς της είχαν εγκριθεί από την Bundesbank και, μεταξύ άλλων, συναλλαγές που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διαδικασία της τρίτης οδού. Από τη δικογραφία της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αναιρεσείουσα εκφράστηκε εγγράφως σχετικά με το θεμιτό των συναλλαγών αυτών με ένα έγγραφο της 9ης Ιανουαρίου 2013, σε απάντηση σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου. Μπόρεσε επίσης να εκφραστεί συναφώς κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η οποία διεξήχθη στις 20 Φεβρουαρίου 2013. Το επιχείρημά της που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας είναι συνεπώς προδήλως αβάσιμο.
- 76 Στις σκέψεις 124 έως 128 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε ερμηνεία των άρθρων 7 έως 10 του κανονισμού 423/2007 καθώς και των άρθρων 16 έως 19 και 21 του κανονισμού 961/2010. Ουδόλως πλανήθηκε περί το δίκαιο τονίζοντας ότι η αποδέσμευση ορισμένων κεφαλαίων αποτελεί εξαίρεση από την αρχή της δεσμεύσεως των κεφαλαίων, ότι η αρμόδια αρχή πρέπει να προβαίνει σε εκτίμηση κατά περίπτωση και, επομένως, δεν της επιτρέπεται να διατυπώνει γενική έγκριση ορισμένης κατηγορίας συναλλαγών για τις οποίες οι οικείες οντότητες θα απαλλάσσονταν από το να ζητήσουν τις άδειες κατά περίπτωση.

- 77 Το συμπέρασμα αυτό προκύπτει από το σαφές, ακριβές και λεπτομερές κείμενο των εν λόγω διατάξεων, οι οποίες προβλέπουν τον έλεγχο, σε κάθε περίπτωση, των προϋποθέσεων της αποδεσμεύσεως των κεφαλαίων από την αρμόδια αρχή και την ενημέρωση, ανάλογα με την περίπτωση, της επιτροπής κυρώσεων ή των κρατών μελών και της Επιτροπής προκειμένου αυτοί, ενδεχομένως, να μπορέσουν να αντιδράσουν σύμφωνα με τις εφαρμοστέες διατάξεις.
- 78 Στις σκέψεις 132 έως 141 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε αν ήταν δυνατό να θεωρηθούν νόμιμες οι συναλλαγές που πραγματοποιήθηκαν μέσω οντότητας που δεν έχει καταχωρισθεί ως υποκείμενη σε περιοριστικά μέτρα με σκοπό να διενεργηθούν πληρωμές ή, όπως στο πλαίσιο της διαδικασίας της τρίτης οδού, να εξοφληθούν οφειλές οντοτήτων που έχουν καταχωρισθεί ως υποκείμενες σε τέτοια μέτρα. Το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως πλανήθηκε περί το δίκαιο κρίνοντας, στις σκέψεις 135 και 136 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι συναλλαγές που έχουν πραγματοποιηθεί μέσω οντότητας που δεν έχει καταχωρισθεί ως υποκείμενη σε περιοριστικά μέτρα δύναται να παραβούν την απαγόρευση που επιβάλλουν αντιστοίχως το άρθρο 7, παράγραφος 4, του κανονισμού 423/2007 και το άρθρο 16, παράγραφος 4, του κανονισμού 961/2010 όταν πραγματοποιούνται προκειμένου να καταστρατηγηθούν τα απαγορευτικά μέτρα.
- 79 Το Γενικό Δικαστήριο ορθώς εξήγαγε το συμπέρασμα από την εξέταση αυτή, στη σκέψη 141 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «θα διακυβευόταν η πρακτική αποτελεσματικότητα των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 7 έως 10 του κανονισμού 423/2007 και των άρθρων 16 έως 19 και 21 του κανονισμού 961/2010, αν μια μη καταχωρισμένη οντότητα μπορούσε να διενεργεί ελεύθερα συναλλαγές μέσω μιας μη καταχωρισμένης οντότητας με σκοπό την εξόφληση οφειλών ή την πραγματοποίηση πληρωμών για λογαριασμό μιας καταχωρισμένης οντότητας. Εντεύθεν συνάγεται ότι μια μη καταχωρισμένη οντότητα πρέπει πάντοτε να βεβαιώνεται για τη νομιμότητα τέτοιων συναλλαγών ζητώντας, ενδεχομένως, άδειες από την αρμόδια εθνική αρχή».
- 80 Από την ανάλυση αυτή των εν λόγω διατάξεων που διενήργησε το Γενικό Δικαστήριο προκύπτει ότι, σε όλες τις περιπτώσεις, συμπεριλαμβανομένων των μεταφορών κεφαλαίων όπως αυτές που διαλαμβάνονται στο άρθρο 21 του κανονισμού 961/2010, η αναιρεσείουσα όφειλε να ζητήσει ειδική άδεια από την αρμόδια εθνική αρχή. Η αναιρεσείουσα δεν μπορούσε να αγνοεί την απαίτηση αυτή, τοσούτω μάλλον που, όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 73 της παρούσας αποφάσεως, οι κανονιστικές ρυθμίσεις που εκδόθηκαν διαδοχικά προέβλεπαν αυξημένους και όλο και αυστηρότερους ελέγχους των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών και η αναιρεσείουσα αποτελεί τράπεζα εξειδικευμένη στις υπηρεσίες και τις δραστηριότητες σχετικά με το Ιράν ή εντός του Ιράν. Επιπλέον, όπως τόνισε και ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 62 των προτάσεων του, η αναιρεσείουσα γνώριζε ότι οι συναλλαγές που πραγματοποιούσε αφορούσαν οντότητες που είχαν καταχωρισθεί ως υποκείμενες σε περιοριστικά μέτρα και ήταν επομένως ιδιαιτέρως ύποπτες διότι καθιστούσαν δυνατή την καταστράτηγηση της δεσμεύσεως των κεφαλαίων των οντοτήτων αυτών.
- 81 Προς στήριξη του επιχειρήματός της ότι οι συναλλαγές κατά τη διαδικασία της τρίτης οδού ήταν νόμιμες, η αναιρεσείουσα προσκόμισε ορισμένα αποδεικτικά στοιχεία, όπως επιστολές ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που έλαβε από την Bundesbank, επιστολές αποσταλείσες από την Österreichische Nationalbank (Εθνική Τράπεζα της Αυστρίας) και τη Wirtschaftskammer Österreich (Εμπορικό Επιμελητήριο της Αυστρίας), καθώς και τρεις εκθέσεις ελέγχου. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 155 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι επιστολές της Österreichische Nationalbank δεν ασκούσαν επιρροή και, στη σκέψη 156 της εν λόγω αποφάσεως, ότι η μία από τις εκθέσεις ελέγχου ήταν αντίθετη προς τη θέση της αναιρεσείουσας.
- 82 Όσον αφορά τις επιστολές ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που προέρχονταν από την Bundesbank, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, στη σκέψη 154 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ήταν προγενέστερες των συναλλαγών τις οποίες αφορούν οι προσβαλλόμενες πράξεις και ότι, ελλείψει αδειών χορηγηθεισών κατά περίπτωση, οι επιστολές αυτές δεν αρκούσαν για να αποδειχθεί ο νόμιμος χαρακτήρας των πραγματοποιηθεισών συναλλαγών. Λαμβανομένων υπόψη των απαιτήσεων που προβλέπονται στα άρθρα 7 έως 10 του κανονισμού 423/2007 καθώς και 16 έως 19 και 21 του

κανονισμού 961/2010, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στην ίδια σκέψη, ότι μια γενική έγκριση, χορηγηθείσα χωρίς διάκριση ως προς τη φύση των συγκεκριμένων συναλλαγών και των οικείων καταχωρισμένων οντοτήτων, είναι ανεπαρκής.

- 83 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των στοιχείων αυτών, το Γενικό Δικαστήριο δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 157 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, «αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, οι συναλλαγές στις οποίες αναφέρονται οι αιτιολογικές σκέψεις των προσβαλλομένων πράξεων, ελλείπει αδειών που έχουν χορηγηθεί για κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, δεν είναι νόμιμες υπό το πρίσμα, κατά περίπτωση, του κανονισμού 423/2007 και του κανονισμού 961/2010, οπότε [...] το Συμβούλιο μπορούσε νομίμως να στηρίξει τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της προσφεύγουσας επί των εν λόγω συναλλαγών».
- 84 Υπό τις συνθήκες αυτές, παρέλκει η εξέταση του αν το Γενικό Δικαστήριο πλανήθηκε περί το δίκαιο στις σκέψεις 145, 147 έως 149 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά την πρώτη και τη δεύτερη κατηγορία συναλλαγών. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η τρίτη κατηγορία συναλλαγών δικαιολογεί, αυτή και μόνον, τη θέσπιση περιοριστικών μέτρων έναντι της αναιρεσείουσας, ενδεχόμενη πλάνη περί το δίκαιο ως προς την πρώτη και τη δεύτερη κατηγορία συναλλαγών δεν θα ασκούσε επιρροή στη επίλυση της διαφοράς και δεν θα μπορούσε να επηρεάσει το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 85 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 86 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως που προέβαλε πρωτοδίκως, η αναιρεσείουσα υποστήριξε, κατ' ουσίαν, ότι το Συμβούλιο παραβίασε την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης μη λαμβάνοντας υπόψη τις άδειες και τις εγκρίσεις της Bundesbank. Επικουρικώς, υποστήριξε ότι το Συμβούλιο παραβίασε, μεταξύ άλλων, την αρχή της ασφαλείας δικαίου καθόσον ενέγραψε την επωνυμία της στους καταλόγους του 2010 και στον κατάλογο που περιλαμβάνεται στο παράρτημα ΙΧ του κανονισμού 267/2012 βάσει συναλλαγών για τις οποίες είχε χορηγηθεί άδεια ή που πραγματοποιήθηκαν βάσει διαδικασιών που εγκρίθηκαν από την Bundesbank.
- 87 Στη σκέψη 176 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι για τις συναλλαγές που διαλαμβάνονται στην αιτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων δεν είχε χορηγηθεί άδεια από την Bundesbank κατά τις διατάξεις του κανονισμού 423/2007, δηλαδή μετά από εκτίμηση κατά περίπτωση, οπότε το επιχείρημα που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης δεν είναι βάσιμο. Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από παραβίαση της αρχής της ασφαλείας δικαίου, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 179 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο κανονισμός 423/2007 καθώς και η απόφαση 2010/413, ο κανονισμός 961/2010 και ο κανονισμός 267/2012 προέβλεπαν τις προϋποθέσεις καταχωρίσεως των προσώπων, οντοτήτων ή οργανισμών που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα, διευκρίνιζαν τις απαγορευόμενες συναλλαγές και καθόριζαν τις προϋποθέσεις χορηγήσεως αδείας, οπότε η αναιρεσείουσα μπορούσε να προβλέψει την εφαρμογή τους.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 88 Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η ΕΙΗ ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο πλανήθηκε περί το δίκαιο απορρίπτοντας τον λόγο ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση των αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφαλείας δικαίου.

- 89 Υποστηρίζει ότι οι σαφείς, ακριβείς και επανειλημμένες διαβεβαιώσεις που έδωσε η Bundesbank είναι αντίθετες όχι μόνο προς την επιβολή οποιασδήποτε κυρώσεως δυνάμει των γερμανικών κανόνων που θέτουν σε εφαρμογή το άρθρο 16, παράγραφος 4, του κανονισμού 961/2010, αλλά και προς την επιβολή περιοριστικών μέτρων από το Συμβούλιο το οποίο, όπως αναγνώρισε το Γενικό Δικαστήριο, θα μπορούσε καταρχήν να δεσμεύεται από τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη που απορρέει από τις διαβεβαιώσεις της Bundesbank. Κατά την αναιρεσείουσα, λαμβανομένων υπόψη των γνωμοδοτήσεων των οποίων έγινε επίκληση στο πλαίσιο των αποδεικτικών στοιχείων που υποβλήθηκαν στο Γενικό Δικαστήριο, κακώς προφανώς το τελευταίο αυτό κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι κρίσιμοι κανόνες ουδόλως ήσαν διφορούμενοι.
- 90 Το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι ο τρίτος λόγος αναιρέσεως στηρίζεται στον δεύτερο λόγο και πρέπει να απορριφθεί με το ίδιο αιτιολογικό με αυτό που ανέπτυξε κατά του λόγου αυτού.
- 91 Το Συμβούλιο επισημαίνει ότι η αναιρεσείουσα στηρίζει την επιχειρηματολογία της επί της νομολογίας σχετικά με την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης σε ποινικές υποθέσεις, την επιβολή προστίμων ή την ανάκτηση κρατικής ενισχύσεως. Ωστόσο, πρόκειται, στη συγκεκριμένη περίπτωση, για περιοριστικά μέτρα τα οποία δεν αποτελούν κυρώσεις, αλλά προληπτικά μέτρα. Ισχυρίζεται ότι μπορεί να αρκεί ο κίνδυνος μια οντότητα να υιοθετήσει επιλήψιμη συμπεριφορά (απόφαση Συμβούλιο κατά Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, σκέψη 85). Επιπλέον, το σύστημα κοινοποιήσεως ορισμένων αποφάσεων από τις αρμόδιες εθνικές αρχές δεν δεσμεύει τα θεσμικά όργανα της Ένωσης ούτε τα άλλα κράτη μέλη.
- 92 Το Ηνωμένο Βασίλειο ισχυρίζεται ότι η γνώμη αρμόδιας εθνικής αρχής δεν ισοδυναμεί με δήλωση του Συμβουλίου, ότι οι δηλώσεις τις οποίες επικαλείται η ΕΙΗ ήταν διατυπωμένες με γενικούς όρους και δεν αποτελούσαν αρκούντως συγκεκριμένη και ειδική διαβεβαίωση αναφέρονσα ότι οι συναλλαγές που είχαν όντως πραγματοποιηθεί από την ΕΙΗ ήταν νόμιμες, ότι ένας επιχειρηματίας δεν μπορεί να επικαλεστεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στηριζόμενη σε διαβεβαιώσεις που δεν είναι σύμφωνες προς τους ισχύοντες κανόνες και, τέλος, ότι οι διατάξεις των κανονισμών 423/2007 και 961/2010 ουδόλως ήσαν διφορούμενες.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 93 Η αρχή της ασφαλείας δικαίου απαιτεί μια κανονιστική ρύθμιση να είναι ακριβής και σαφής και οι ενδιαφερόμενοι να μπορούν να προβλέψουν την εφαρμογή της (απόφαση Γαλλία κατά Επιτροπής, C-325/91, EU:C:1993:245, σκέψη 26).
- 94 Όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 77 της παρούσας αποφάσεως, η κανονιστική ρύθμιση που εφαρμόζεται εν προκειμένω ήταν σαφής, ακριβής και λεπτομερής. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο διαπιστώνοντας, στη σκέψη 179 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αναιρεσείουσα μπορούσε να προβλέψει τη ρύθμιση αυτή και απορρίπτοντας, στη σκέψη 181 της εν λόγω αποφάσεως, ως αβάσιμο το επιχείρημα της τελευταίας αυτής που αντλείται από παραβίαση της αρχής της ασφαλείας δικαίου.
- 95 Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, το Γενικό Δικαστήριο δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο υπενθυμίζοντας, στη σκέψη 174 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τη νομολογία κατά την οποία το δικαίωμα επικλήσεως της αρχής αυτής έχουν όλοι οι πολίτες στους οποίους κάποιο από τα όργανα της Ένωσης δημιούργησε βάσιμες προσδοκίες, παρέχοντάς τους συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις. Ωστόσο, όταν ένας συνετός και ενημερωμένος επιχειρηματίας είναι σε θέση να προβλέψει τη θέσπιση ενός μέτρου της Ένωσης ικανού να θίξει τα συμφέροντά του, δεν μπορεί να επικαλεστεί την εν λόγω αρχή, άπαξ το μέτρο αυτό θεσπιστεί (πέραν της νομολογίας που παρατέθηκε στην εν λόγω σκέψη 174, βλ. απόφαση Alcoa Trasformazioni κατά Επιτροπής, C-194/09 P, EU:C:2011:497, σκέψη 71).

- 96 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το γράμμα της επίμαχης κανονιστικής ρυθμίσεως ήταν σαφές και δεν επέτρεπε καμία αμφιβολία ότι οι επίμαχες συναλλαγές υπόκεινταν σε καθεστώς αποδεσμεύσεως και παροχής αδειάς κατά περίπτωση, όπως αυτό περιγράφεται μεταξύ άλλων στις σκέψεις 76 και 77 της παρούσας αποφάσεως. Επιπλέον, πρέπει να υπομνησθεί η διαπίστωση που περιέχεται στη σκέψη 73 της παρούσας αποφάσεως, ήτοι ότι η εφαρμοστέα κανονιστική ρύθμιση θεσπίστηκε εντός ενός πλαισίου αυξανόμενης καχυποψίας και αυξημένων και όλο και αυστηρότερων ελέγχων των χρηματοπιστωτικών συναλλαγών, πλαίσιο το οποίο η αναιρεσείουσα δεν μπορούσε να αγνοεί δεδομένου ότι αποτελεί τράπεζα εξειδικευμένη στις υπηρεσίες και τις δραστηριότητες σχετικά με το Ιράν ή εντός του Ιράν. Συναφώς, η αναιρεσείουσα όφειλε να γνωρίζει ότι οι πραγματοποιηθείσες συναλλαγές αφορούσαν οντότητες που είχαν καταχωριστεί ως υποκείμενες σε περιοριστικά μέτρα και ήταν, συνεπώς, ιδιαίτερα ύποπτες.
- 97 Τέλος, πρέπει να τονιστεί ότι, λαμβανομένου υπόψη του πλαισίου αυτού, τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα ελήφθησαν κατά της αναιρεσείουσας λόγω του γεγονότος και μόνον ότι πραγματοποίησε παράνομες συναλλαγές. Συνεπώς, ακόμα και αν υποθεθεί ότι γενικές άδειες ή εγκρίσεις, χορηγηθείσες από την Bundesbank ως αρμόδια εθνική αρχή ορισθείσα από το Συμβούλιο, θα μπορούσαν να δημιουργήσουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στην αναιρεσείουσα, η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη αυτή δεν μπορεί να καταστήσει νόμιμες συναλλαγές που απαγορεύονταν ρητώς από την επίμαχη κανονιστική ρύθμιση και δεν μπορεί, κατά συνέπεια, να εμποδίσει τη λήψη του περιοριστικού μέτρου κατά της αναιρεσείουσας.
- 98 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο απορρίπτοντας, στη σκέψη 177 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το επιχείρημα που αντλείται από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ως αβάσιμο.
- 99 Κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 100 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, η ΕΙΗ ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο πλανήθηκε περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 205 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν μπορούσε να επικαλεστεί το άρθρο 32, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010, δεδομένου ότι είχε πραγματοποιήσει τις παράνομες συναλλαγές που προέβαλε το Συμβούλιο. Η ΕΙΗ υπενθυμίζει ότι ο σκοπός αυτού του άρθρου 32, παράγραφος 2, συνίσταται στην προστασία των επιχειρήσεων που παρέβησαν τις απαγορεύσεις που προβλέπονται στον κανονισμό αυτό, αλλά δεν γνώριζαν ούτε μπορούσαν ευλόγως να υποπτευθούν ότι το είχαν πράξει.
- 101 Η ΕΙΗ αμφισβητεί επιπλέον το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου, στις σκέψεις 209 έως 211 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο η θέσπιση περιοριστικών μέτρων ήταν αναγκαία προκειμένου να επιτευχθεί ο θεμιτός επιδιωκόμενος σκοπός. Η αναιρεσείουσα είχε ισχυριστεί ότι θα μπορούσαν να είχαν ληφθεί άλλα μέτρα, όπως το να μην εγκρίνει πλέον η Bundesbank τη διαδικασία της τρίτης οδού ή το να μη χορηγεί πλέον άδειες βάσει του άρθρου 21 του κανονισμού 961/2010. Κακώς, κατά την αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το ενδεχόμενο της θεσπίσεως τέτοιων μέτρων με το αιτιολογικό ότι δεν ήταν ικανά να εξασφαλίσουν επαρκές αποτρεπτικό αποτέλεσμα.
- 102 Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη την υποχρέωση ειλικρινούς συνεργασίας της Bundesbank όσον αφορά την αποτελεσματική εφαρμογή του καθεστώτος κυρώσεων. Επιπλέον, τα θεσμικά όργανα της Ένωσης έχουν την ευθύνη να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα για να αποφεύγονται οι εκ μέρους των αρμοδίων εθνικών αρχών διαφορετικές ερμηνείες των κανόνων που αφορούν το καθεστώς κυρώσεων. Η αναιρεσείουσα καταλήγει στο ότι η καταχώρισή της ως

προσώπου, οντότητας ή οργανισμού υποκείμενου σε περιοριστικά μέτρα αποτελούσε δυσανάλογο μέτρο, ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό της νομικής κατάστασής και ότι άντλησε συμπεράσματα από τη δικογραφία, τα οποία είναι απολύτως ανακριβή. Εκτιμά επίσης ότι το Γενικό Δικαστήριο πλανήθηκε περί το δίκαιο καταλήγοντας στο συμπέρασμα, στη σκέψη 210 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το σύστημα της εγκρίσεως που προβλέπει το άρθρο 21 του κανονισμού 961/2010 δεν μπορούσε να εξασφαλίσει αποτρεπτικό αποτέλεσμα ισοδύναμο με τη δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων, ενώ τα δύο συστήματα είναι παρεμφερή.

- 103 Το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο ερμηνεύοντας το άρθρο 32, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010. Περαιτέρω, η διάταξη αυτή δεν αντιτίθεται στην καταχώριση μιας οντότητας που πληροί τα κριτήρια καταχωρίσεως ως οντότητας υποκείμενης σε περιοριστικά μέτρα, αλλά απλώς εμποδίζει το να θεωρηθεί η οντότητα αυτή υπεύθυνη για ακούσιες παραβάσεις. Το Συμβούλιο εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο όταν έκρινε ότι τα επίμαχα περιοριστικά μέτρα ήταν αναλογικά. Υπενθυμίζει ότι είναι αρμόδιο να εκτιμά τον κίνδυνο διαρροής κεφαλαίων όταν πρόκειται για κατηγορία προσώπων ή οντοτήτων που έχουν καταχωρισθεί ως υποκείμενα σε περιοριστικά μέτρα.
- 104 Το Συμβούλιο και το Ηνωμένο Βασίλειο ισχυρίζονται τέλος ότι το σύστημα της εγκρίσεως που προβλέπει το άρθρο 21 του κανονισμού 961/2010 δεν έχει το ίδιο αποτέλεσμα με τη δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων. Συγκεκριμένα, άπαξ και τα περιουσιακά στοιχεία δεσμευθούν, ο κίνδυνος αυτά να χρησιμοποιηθούν κατά παράβαση των περιοριστικών μέτρων είναι προφανέστατα μικρότερος από τον κίνδυνο παραβάσεων συνδεομένων με τις δυνητικά πολυάριθμες συναλλαγές για τις οποίες θα απαιτούνταν άδεια.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 105 Τα χωρία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως που επικρίνονται στο πλαίσιο του τετάρτου λόγου αναιρέσεως περιλαμβάνονται στην απάντηση που το Γενικό Δικαστήριο έδωσε στον τέταρτο λόγο ακυρώσεως που προβλήθηκε ενώπιόν του και με τον οποίο η αναιρεσείουσα υποστήριξε ότι το Συμβούλιο είχε παραβιάσει την αρχή της αναλογικότητας, είχε προσβάλει το δικαίωμά της ιδιοκτησίας καθώς και την επιχειρηματική της ελευθερία.
- 106 Η αναιρεσείουσα υποστήριξε μεταξύ άλλων ότι η επιβολή της καταχωρίσεως κάθε οντότητας για την οποία είχε προκύψει ότι είχε βοηθήσει άλλη οντότητα, στην οποία είχαν επιβληθεί κυρώσεις, να παραβεί ή να αποφύγει κυρώσεις, παρά το γεγονός ότι μια τέτοια βοήθεια θα μπορούσε να είχε δοθεί από αβλεψία και να είναι ασήμαντη, παρέβαινε την αρχή της αναλογικότητας και ήταν αντίθετη προς τις διατάξεις του άρθρου 32, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010 που προβλέπει ότι οι απαγορεύσεις που προβλέπονται στον κανονισμό αυτό δεν συνεπάγονται, για τα οικεία νομικά ή φυσικά πρόσωπα ή για τις οικείες οντότητες, καμιά ευθύνη εφόσον δεν γνώριζαν ή δεν μπορούσαν ευλόγως να υποπτευθούν ότι με τις ενέργειές τους θα παρέβαιναν τις απαγορεύσεις αυτές.
- 107 Στη σκέψη 205 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημα αυτό υπενθυμίζοντας ότι, όπως προέκυπτε από την απάντηση στον δεύτερο λόγο ακυρώσεως που προβλήθηκε ενώπιόν του, οι συναλλαγές που διαλαμβάνονται στην αιτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων δεν ήταν νόμιμες.
- 108 Κρίνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο. Δεν χωρεί αμφιβολία, πράγματι, ότι η απόρριψη του λόγου ακυρώσεως με τον οποίο η αναιρεσείουσα αμφισβητούσε περιοριστικά μέτρα ληφθέντα με το αιτιολογικό ότι είχε βοηθήσει οντότητες καταχωρισθείσες ως υποκείμενες σε περιοριστικά μέτρα για να αποφύγουν τα περιοριστικά μέτρα που τις αφορούσαν αρκεί για να δικαιολογηθεί η απόρριψη επιχειρήματος στηριζόμενου σε προβαλλόμενη ως εύλογη άγνοια του παράνομου χαρακτήρα της παρασχεθείσας βοήθειας.

- ¹⁰⁹ Όσον αφορά τα εναλλακτικά μέτρα που πρότεινε η αναιρεσείουσα και τα οποία συνίστανται μεταξύ άλλων στο να μην εγκρίνει πλέον η Bundesbank τη διαδικασία της τρίτης οδού ή στο να προτείνει το Συμβούλιο στην Bundesbank τροποποίηση της κανονιστικής της πρακτικής, τα μέτρα αυτά δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι καθιστούν δυνατή την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, ήτοι την καταπολέμηση της διάδοσης των πυρηνικών όπλων και της χρηματοδότησής της, εξίσου αποτελεσματικά με τα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν κατά της αναιρεσείουσας. Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο καταλήγοντας στο συμπέρασμα, στις σκέψεις 210 και 211 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η θέσπιση των περιοριστικών μέτρων κατά της αναιρεσείουσας ήταν αναγκαία προκειμένου να επιτευχθεί ο θεμιτός επιδιωκόμενος σκοπός.
- ¹¹⁰ Κατά συνέπεια, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.
- ¹¹¹ Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως, δεδομένου ότι κανένας από τους λόγους αναιρέσεως που προέβαλε η αναιρεσείουσα προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως δεν έγινε δεκτός, πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ¹¹² Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαινεται και επί των εξόδων.
- ¹¹³ Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του ίδιου Κανονισμού, που εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- ¹¹⁴ Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ζήτησε την καταδίκη της αναιρεσείουσας και η τελευταία αυτή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί να φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων της, και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ο διάδικος αυτός.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**
- 2) Καταδικάζει την Europäisch-Iranische Handelsbank AG να φέρει, πέραν των δικαστικών της εξόδων, τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.**

(υπογραφές)